

Sanja Struna

Na terasi, po japonsko in s pridihom Oscarja Wilda

leto 2016

režija Yamauchi Kenji

država Japonska

dolžina 95'

Sedem ljudi, eno prizorišče, en večer, v kombinaciji situacijske, karakterne in črne komedije z nekaj elementi tragedije. Ta scenarij obeta veliko, če govorimo o gledališki igri, vendar pa se situacija spremeni, ko dogajanje premaknemo na veliko platno in gledalce brez premora, z *actio continua* zapremo v dogajanje na zelo omejeni sceni. Veliko nas je takih, ki bi se znali takšnemu filmu izogniti že na daleč, takoj po prebranem opisu. In vendar je mednarodna premiera drzne japonske dramedije **At the Terrace**

(Terasu Nite, 2016, Yamauchi Kenji) uspela v Udinah med 19. festivalom daljnovzhodnega filma obdržati popolno pozornost svojega občinstva, po koncu pa požela bučen aplavz.

Dogajanje, ki je postavljeno na teraso hiše z nepričakovano evropskim pročeljem, nam počasi predstavi vse akterje. Medtem ko se v notranjosti odvija zabava, na prazno teraso prva stopi lepa Haruko (Kami Hiraiwa), ki pritegne pozornost mlajšega moškega Saita (Hiroaki Morooka). Haruko odide s terase, še preden Saito zbere pogum, da bi jo ogovoril – njegov globoki vzdih na »oder« priključijo Kazumi (Kei Ishibashi), ženo gostitelja, ki je bila priča vsej njuni »neizmenjavi«. Kazumi, ki niha med ljubosumjem in zapeljevanjem, Saita ogovori s prvo, direktno provokacijo. Najprej zmaga ljubosumje; med pogovorom ga mojstrsko zmanipulira, da prizna svoje občudovanje do Haruko in njenih »belih rok« (svetlejša polt v Aziji večinoma velja za bolj estetsko), pogovor pa se kmalu prenese na širšo družbo, ko se Saitu in Kazumi na terasi pridružijo še njen mož, gostitelj Soejima (Kenji Iwaya), blede Tanoura (Takashi Okabe) in tudi sama Haruko – skupaj z njenim možem, ki se ravno tako piše Saito (Ryuta Furuya) in je gost večera.

Občutek zadrege v širši družbi naraste, ko Kazumi pred vsemi razkrije Saitovo naklonjenost do privlačne Haruko, nato pa v ospredje pogovora trmasto potisne razmislek o razlikah v privlačnosti med njo in Haruko, pri čemer svoje frustracije prenese v domnevno obsesijo vseh prisotnih moških s Harukinimi rokami. Ko jo odkrito razglasi za bolj

privlačno od sebe, to privede do za japonsko neznačilne, odprte, pasivno-agresivne sovražnosti med ženskama. Moški sprva poskušajo obdržati ravnovesje, vendar se Haruko v navalu jeze kljub temu kmalu odzove na Kazumijine provokacije; njene roke, odkrito prizna, so manj privlačne kot Kazumijino oprsje, ki ga njena obleka vse prej kot skriva.

Po tem »velikem poku« se situacija sicer nekoliko pomiri, vendar neprijetna atmosfera ostaja – jasno je, da je nastopila točka večera, ko bi se morala zabava zaključiti, če se gostje želijo raziti na kolikor toliko dostojen način, zlasti ker naj bi bila to zabava poslovnega značaja. Ko želi Haruko s svojim možem Saitom oditi domov, ju poskuša Soejima na vsak način obdržati na zabavi – pogovor se kmalu zasuka v drugo smer. Pogovarjati se začnejo o poslu in pa o Tanourovih neverjetni izgubi teže, ki jo je povzročila zapletena operacija, zaradi česar ga sprva nihče ni niti prepoznal.

Napetost, ki je nekoliko pojenjala, začne spet naraščati, ko se povečuje količina popitega alkohola. Sledi neprimeren, čustveni izbruh prvega Saita ter čedalje bolj odkrito spogledovanje Soejime s Haruko, ki ga njen mož ignorira, saj ne želi škodovati poslovnemu odnosu, ki ga ima z gostiteljem večera. Ravno v trenutku še ene, resnično nepričakovane situacije se na terasi prikaže zadnji akter – mladi in čedni sin gostiteljev, Teruo (Atsushi Hashimoto). Presenečeno pozdravi Haruko, iz česar je mogoče sklepati, da se dobro poznata. Izkaže se, da bo Teruo poslednji katalizator večera; po njegovem prihodu se dogajanje ne more več izogniti vrtincu nepredvidljivih razpletov, vse do smrtno seksi zaključka.

At The Terrace je filmska priredba gledališke igre *Trois Grotesque*, ki jo je napisal, priredil in režiral Yamauchi Kenji. To morda razloži občutek premišljene dramske pretanjenosti, ki je prisoten od prve do zadnje minute filma – preplet akcij in reakcij je dobro premišljen, logičen in niti malo vsiljiv; dogajanje iz neprijetnih dogodkov, kjer gledalci trpijo zaradi občutenja sramu iz druge roke, preskakuje v drzne, smešne momente, kjer smeha ne zadrži niti občutek osnovne spodobnosti.

Vsi prisotni so Japonci, in čeprav je dogajanje postavljeno na japonsko poslovno zabavo, večkrat »pobegne« pravilom obnašanja, ki jih narekujejo stroga pravila japonske družbe, ter prečka mejo preko pasivno-agresivnega v netipično odprto in niti najmanj zadržano obnašanje. Tu so v ospredju vsi Kazumijini izbruhi in čutni ples Haruko, ob katerem vsaj delno sprostijo zavore, ter odkrito pohotno obnašanje Soejime. Dinamika odnosov in izražanja pogosto spominja na bolj provokativne dialoge Oscarja Wilda, še posebej z elementom homoseksualnosti, ki nastopi pozneje in sprostijo še nekaj hormonov, ki so pred tem morda manjkali. Edini, ki se drži pravil zadržanega in vljudnega japonskega obnašanja, je Tanoura, ki pa vse svoje frustracije sprostijo z uživanjem prepovedanega alkohola in hrane, kar ključno prispeva k zadnji noti večera.

Pod črto je *At The Terrace* mojstrska poslastica. Zabavni, provokativni dialogi, odlično tempirano in nič prepočasno dogajanje, vrhunsko odigrane človeške frustracije, poželenja in skrivnosti ... nas v 95 minutah priklenejo na sedež. Ob večje posnetem filmu, kjer dogajanje neprestano opazujemo z več različnih kotov, se komaj kdaj zavemo, da se ves večer zgodi pravzaprav na enem samem »odru«. Konec igre je sicer vse prej kot srečen in dostavi še poslednji, šokantni »double-punch«, in vendar smo se gledalci iz dvorane odpravili z nasmeškom na obrazu, ki še nekaj časa ni izginil. **E**